

ærede Indenrigsminister har, i det mindste da Sagen tidligere var til Behandling, været af den Mening, at Bidragene kun kunne indtræbes ved Fattigvæsenets Mellemkomst. Det staar i det Stykke, som jeg nylig tillod mig at oplæse af Indenrigsministerens Foredrag i Sessjonen 1889—90; det staar i Tidenden Sp. 787. Nu hørte jeg rigtignok i Gaar, at den højtærede Minister mente: Ja, de kunne uden at henvende sig til Fattigvæsenet ved deres Bærg henvende sig direkte til Overøvrigheden, men det stemmer ikke med, hvad den højtærede Minister udtalte i den tidligere Sessjon. Dog den ærede Minister har jo saa meget i sit Hoved og saa mange Ting, han skal omfatte med sin Sukommelse, at det let kan hændes, at den paa enkelte Punkter svigter ham.

Med disse Ord skal jeg slutte, og jeg kan sige, at da den ærede Ordfører har henstillet til mig at tage disse Vædringsforslag tilbage, for at den Sag, som de i sin Helhed angaa, kan blive underkastet Døftelse til 3dje Behandling, for at det, som af dem findes at burde komme frem, kan komme frem fra Udvalgets Side, er det en Selvfølge, at dette er mig en Tilfredsstillelse. Det er mig nok at have sat Spørgsmaalet i Gang, og jeg skal saaledes i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Henstilling tage alle mine Vædringsforslag tilbage.

Formanden (Høgshro): De af det ærede Medlem for Bræsto Amts 3die Valgfreds (Leth) under Nr. 1 og 2 til § 9, under Nr. 3 til § 10 og under Nr. 4 til § 12 udenfor Betænkningen stillede Vædringsforslag ere saaledes tagne tilbage. Jeg skal spørge, om nogen optager dem enkeltvis eller alle? (Ophold). De ere saaledes bortfaldne.

Sold: Jeg kunde ønske at gøre et Par korte afsluttende Bemærkninger for mit Vedkommende. Jeg kan dog ikke nægte mig den Fornøjelse at konstatere, at den Kritik, som jeg tillod mig at fremsætte ved Behandlingen af Forhandlingen angaaende adskillige af Flertallets Vædringsforslag, har fundet Medhold ogsaa fra andre Sider, navnlig Spørgsmaalet om Tvendeforholdet og Vædringsforslaget om Betleri, saaledes at disse nu ere tagne tilbage. Det samme gælder ganske vist ikke om Vædringsforslaget under Nr. 37 vedrørende Spørgsmaalet om Betingelserne for Hjemsendelse. Uagtet altsaa den ærede Ordfører opretholder dette Forslag, som er blevet ikke lidt kritiseret fra mange Sider, er det dog ikke derved blevet bedre eller mere fuldkomment, men jeg vil overfor den ærede Ordfører anerkende, at

det er et af de allerbanstelligste Forhold i hele Loven, og at der derfor ikke er noget mærkeligt i, at det ikke er lykkedes at stille noget Vædringsforslag, som fuldt ud kan tilfredsstille, og derfor vil jeg ogsaa erkende, at det Vædringsforslag, som jeg har været med til at stille under Nr. 38, har adskillige Mangler. Men jeg vil dog sige til de ærede Herrer, som holde paa, at Manglerne skulde ligge deri, at man ikke har bestemte Tal i Stedet for Ordene „bedvarende“ og „væsentlig“, at deri kan jeg ikke give dem Medhold; thi jeg tror, at man paa dette Omraade ikke kan komme til andet end til Skøn; saasnart man sætter bestemte Tal, tror jeg nok, at enhver tilsidst maa indrømme, at det vil skabe store Banstelligheder. Derfor tror jeg, at den ærede Ordfører, selv om han forsøger paa at omredigere Vædringsforslaget under Nr. 37, ikke vil komme til noget heldigt Resultat. Det at sætte et bestemt Antal Aar, efter hvis Udløb paagældende ikke skal kunne hjemsendes, tror jeg i og for sig mangler Grund, der er ikke den fornødne Baggrund for en saadan Bestemmelse; der er lige god Grund til at sætte, at efter 2, 3, 4 Aars Forløb maa Hjemsendelse ikke finde Sted. Den ærede Ordfører kan ikke komme til noget Resultat paa dette Punkt, for han og hans Venner opgibe Tidsgrænsen. Endelig vil jeg unde mig den Fornøjelse at saa fast, at mine Udtalesler angaaende Købstædernes Stilling ikke synes at have mødt saa særdeles megen Modstand. Det vedkommende Vædringsforslag af det ærede Flertal synes ikke under Debatten at have fundet saa stor Tilslutning. Jeg har ligesom en Fornemmelse af, at der hos det høje Tings Medlemmer paa Bunden ligger en Anerkendelse af, at Ministerens Forslag i den Henseende er fuldt retfærdigt og billigt, som Forholdet nu er. Den ærede Ordfører forsvarede nu til Slutningen sit Forslag; men jeg tror nok, at de Tal, han opstillede, ikke ere bevisende; jeg kan ikke tro andet, end at der er Fejtagelser og Misforstaaelser; imidlertid bryder jeg mig ikke om Tal i dette Forhold; det maa anses for fuldstændig notorisk, at Købstædernes og Kjøbenhavn's Fattighyrde er vokset i en ganske anden Grad end Fattighyrden paa Landet, hvilket jo ogsaa noksom fremgaar af, at Folketællingen viser, at Befolkningen i store Måster gaar til Købstæderne og forlader Landet, hvorsfor man er betænkt paa at se at gøre Opholdet paa Landet for den fattige Befolkning mere taaleligt, og det vil vistnok være overordentlig nyttigt og af stor Samfundsbetjødning at forhindre Tilstrømningen til Købstæderne, og efter min